

Arrest

nr. 295 517 van 16 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. SEBRECHTS
Generaal Lemanstraat 55 / 5
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. SEBRECHTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 4 januari 2020 in Turkije in het huwelijk met zijn Belgische partner en kwam op 26 oktober 2020 toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type D (gezinshereniging) en werd in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.2. De relatie van verzoeker en zijn Belgische echtgenote liep in mei 2021 op de klippen en zijn Belgische echtgenote legde op 1 december 2021 klacht neer wegens schijnhuwelijk.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 3 mei 2022 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 12 september 2022 (RvV 12 september 2022, nr. 277 258).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 maart 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 8 maart 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer,

Naam: B.(…)

Voornaam: I.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…),

Nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7n 1e lid, 2° van de wet van 15.12.1980: Betrokkene verblijft langer in het rijk dan de bij wet toegelaten termijn

Betrokkenes verblijfsrecht als familielid van een burger an de Unie werd bij beslissing van 03.05.2022 beëindigd. Betrokkene tekende een annulatieberoep tegen deze beslissing aan, dat echter bij arrest 277 258 van 12.09.2022 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen. Betrokkene heeft geen cassatieberoep aangetekend bij de Raad van State. De beslissing van 03.05.2022 is bijgevolg definitief.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering dient overeenkomstig artikel 74/13 rekening te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van de betrokkene en zijn gezondheidstoestand.

Van enig medisch probleem in hoofde van betrokkene of van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake.

Wat zijn gezinssituatie betreft moet vastgesteld worden dat betrokkene en de referentiepersoon niet meer samenwonen sedert 15.06.2021, datum waarop het voorstel werd gedaan om hem ambtshalve te schrappen van het adres van de referentiepersoon. Uit het dossier blijkt niet dat er sedertdien nog een minimum aan relatie zou bestaan. Dat betrokkene in zijn bericht van 26.10.2022 het falen van de relatie bij zijn ex-partner legt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Betrokkene verklaarde bij kennissen in te wonen in ruil voor hulp bij het huishouden. Er kan hier echter niet gesproken worden van een beschermenswaardig gezinsleven nu het louter feit dat betrokkene op hetzelfde adres woonachtig is niet volstaat om aan te tonen dat er enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen hem en de personen waar hij bijwoont. Betrokkene woont bij deze mensen om hem zodoende toe te laten zijn persoonlijke situatie op orde te krijgen. Zulks komt neer op een vriendendienst.

Betrokkene kan zich niet beroepen op enig ander verblijfsrecht in het Rijk. Een verwijderingsbeslissing is bijgevolg het enige alternatief.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“De bestreden beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken dd. 07.03.2023 waarbij aan Verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten maakt een schending uit van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (“EVRM”).

Artikel 8, eerst lid, EVRM stelt dat “Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt het gezinsleven en dienen ook de nauwe sociale banden van een persoon te worden verstaan.¹ Er moet worden gewezen op het feit dat het begrip ‘gezinsleven’ in het licht van het EVRM ruim wordt geïnterpreteerd.

Verzoeker heeft in de periode van zijn huwelijk met de vrouw B.(...) M.(...) een uitgebreid sociaal netwerk van sociale banden opgebouwd. Het contact met de vrouw B.(...) M.(...) zelf mag dan wel verbroken zijn, de overige opgebouwde sociale banden met andere personen in België en die uit zijn huwelijk voortkomen zijn nog steeds aanwezig.

Nadat zijn relatie met mevrouw B.(...) M.(...) werd verbroken, heeft Verzoeker mevrouw A.(...) Z.(...), een Belgisch staatsburger, leren kennen waarmee Verzoeker bijna anderhalf jaar een relatie heeft (Verklaringen – Bijlage 2.1). Deze relatie is een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dat zoals gezegd een ruime interpretatie verdient. De relatie tussen verzoeker en A.(...) Z.(...) is reeds ver gevorderd. Zo zijn zij voornemens om binnenkort met elkaar te huwen.

Het gezinsleven en de sociale banden van een persoon vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in dit verband geoordeeld dat deze ‘relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden.’²

Dit is bij Verzoeker echter ontegensprekelijk het geval. Ter ondersteuning daarvan brengt Verzoeker verklaringen bij van de personen waarmee nauwe sociale banden werden opgebouwd (verklaringen – bijlage 2).

De belangrijkste verklaring in dit verband, en waaruit de band van afhankelijkheid blijkt, is deze van A.(...) Z.(...), waarmee verzoeker bijna anderhalf jaar een relatie heeft (Verklaringen – Bijlage 2.1). Zij lijdt aan een chronische ziekte en is erg afhankelijk van Verzoeker.

Verzoeker wenst ook nadrukkelijk te wijzen op de verklaring van zijn (gewezen) werkgever T.(...) bvba, met maatschappelijke zetel te (...), (...) 18 en gekend onder het ondernemingsnummer (...) (Verklaring werkgever – Bijlage 4). Verzoeker is voor de intrekking van zijn verblijfsrecht werkzaam geweest bij deze werkgever en hield er overigens een uitstekende professionele relatie op na. De werkgever heeft dan ook aangegeven dat Verzoeker meteen terug aan de slag kan bij hem indien een legale arbeidsrelatie tot stand kan komen.

Zoals uit het bovenstaande blijkt heeft verzoeker een gezinsleven, met de vrouw A.(...) Z.(...), en bij uitbreiding een ruimer sociaal leven opgebouwd in België. De bestreden beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken dd. 07.03.2023 waarbij aan Verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten maakt een schending uit van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is afkomstig van een van de gebieden in Turkije dat op 6 februari 2023 werd getroffen door een zware aardbeving. Een terugkeer naar dit gebied zou het hem onmogelijk maken zijn gezinsleven en de sociale banden verder te zetten.

De beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken waarbij aan de Verzoeker het bevel wordt gegeven maakt dus een schending uit van artikel 8 EVRM. Er werd onvoldoende rekening gehouden met de individuele situatie van Verzoeker.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Het is de taak van de gemachtigde om bij een tot verwijdering op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en de individuele situatie grondig te bekijken en bestuderen, wat in casu niet gebeurde. Bovendien is het bevel tot het verlaten van het grondgebied disproportioneel.

In het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 07.03.2023, wordt gesteld dat er bij Verzoeker geen sprake is van enig medisch probleem of van minderjarige kinderen met een verblijfsrecht in het Rijk. Voorts wordt gesteld dat de enige relatie die Verzoeker er nog op nahoudt een samenlevingsverband met vrienden in een huis is, quod non. Zoals in het eerste middel en de bijhorende verklaringen reeds werd aangetoond heeft Verzoeker een vergevorderde relatie en een uitgebreid netwerk van sociale en economische relaties opgebouwd. Er is dus wel degelijk sprake van een samenlevingsverband en een band van afhankelijkheid.

De motivering bij het bevel tot het verlaten van het grondgebied is dus niet alleen uiterst beperkt, maar ook foutief. De gemachtigde heeft hier nagelaten om de individuele situatie van Verzoeker grondig na te gaan. Bijgevolg is bij het nemen van de beslissing de zorgvuldigheidsplicht niet nageleefd. Er moet bovendien nogmaals op gewezen worden dat Verzoeker afkomstig is uit het gebied in Turkije dat op 6 februari 2023 werd getroffen door een zware aardbeving. Gezien Verzoeker ongeveer drie jaar een leven heeft opgebouwd in België, waarbij hij vast werk had en sociaal en cultureel volledig integreerde, de voeling met zijn land van oorsprong, des te meer door de ramp daar, volledig is verdwenen. De beslissing tot verwijdering is dan ook disproportioneel.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker verklaringen die zijn sociale bindingen aantonen, een arbeidsovereenkomst en een verklaring van zijn werkgever (Verzoekschrift, bijlagen 2-4).

2.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een (beschermenswaardig) privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het privéleven betreft het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Deze term neemt soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu op (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het geheel van sociale

banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maken integraal deel uit van het begrip “*privéleven*” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.6. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers recht op privé- en gezinsleven het volgende gesteld:

“Wat zijn gezinssituatie betreft moet vastgesteld worden dat betrokkene en de referentiepersoon niet meer samenwonen sedert 15.06.2021, datum waarop het voorstel werd gedaan om hem ambtshalve te schrappen van het adres van de referentiepersoon. Uit het dossier blijkt niet dat er sedertdien nog een minimum aan relatie zou bestaan. Dat betrokkene in zijn bericht van 26.10.2022 het falen van de relatie bij zijn ex-partner legt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Betrokkene verklaarde bij kennissen in te wonen in ruil voor hulp bij het huishouden. Er kan hier echter niet gesproken worden van een beschermenswaardig gezinsleven nu het louter feit dat betrokkene op hetzelfde adres woonachtig is niet volstaat om aan te tonen dat er enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen hem en de personen waar hij bijwoont. Betrokkene woont bij deze mensen om hem zodoende toe te laten zijn persoonlijke situatie op orde te krijgen. Zulks komt neer op een vriendendienst.”

2.7. Verzoeker stelt in zijn middel dat hij sinds anderhalf jaar een gezinsleven onderhoudt met mevrouw A. K., hetgeen hij tracht te staven door te verwijzen naar de verklaringen van zijn kennissen in bijlage bij het verzoekschrift (verzoekschrift, bijlage 2). Hij beweert ook dat hij uitgebreide sociale bindingen heeft in België en dat hij tewerkstellingskansen heeft. Ter terechtzitting benadrukt de advocaat van verzoeker dat verzoeker trouwplannen koestert.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de informatie betreffende zijn (nieuwe partner), behoudens de summiere vermelding in zijn mailbericht van 26 oktober 2022, die overigens in de bestreden beslissing wordt vermeld, nooit eerder had overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Ter terechtzitting wenst de raadsman van verzoeker nog bijkomende documenten neer te leggen betreffende zijn huidige situatie, maar de raadsman van de verwerende partij is van oordeel dat deze uit de debatten dienen te worden geweerd. De Raad treedt de verwerende partij bij aangezien hij geen acht kan slaan op de informatie die verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt of ter terechtzitting wenst neer te leggen aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

Verzoeker beweert in zijn middel dat zijn relatie een gezinsleven uitmaakt in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar hij maakt nergens aannemelijk dat dit gezinsleven een terugkeer naar Turkije in de weg zou staan. Wat zijn sociale bindingen betreft, brengt verzoeker, op zijn tewerkstellingskansen na, geen enkel begin van bewijs aan van verregaande sociale bindingen of engagementen in België die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in zijn hoofd sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot zijn sociale bindingen in België beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen, maar hij brengt geen verdere bewijzen aan die het duurzaam karakter van zijn huidige relatie, of de reikwijdte van zijn engagementen in België, concreet ondersteunen. Aangezien er een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging, diende verzoeker zich al bijna sinds een jaar bewust te zijn van de bijzondere precariteit van het door hem opgebouwde privé- en gezinsleven.

2.9. In zoverre verzoeker beweert dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan omdat zijn individuele situatie onvoldoende zou zijn onderzocht, kan hij niet worden gevolgd. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad op basis van het administratief dossier aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem naar aanleiding van het voornemen om zijn verblijfsrecht te beëindigen op 17 december 2021 uitnodigde om humanitaire elementen aan te reiken waarmee wel degelijk rekening werd gehouden. Verzoeker maakte op 26 oktober 2022 een mailbericht over waarin hij beweert geen schijnhuwelijk te zijn aangegaan, maar hij maakte geen bijkomende concrete elementen over die wijzen op een beschermenswaardig gezins- of privéleven in België dat zich zou verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker benadrukt thans dat er een band van afhankelijkheid zou bestaan omdat zijn huidige partner aan een chronische ziekte zou lijden. Verzoeker heeft echter ten aanzien van het bestuur nooit melding gemaakt van deze band van afhankelijkheid, waardoor hij de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt geen onzorgvuldigheid kan verwijten.

Terloops stipt de raad aan dat een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zijn trouwplannen met zijn huidige partner niet noodzakelijk in de weg hoeven te staan. Uit niets blijkt immers dat het terugkeerbesluit gepaard gaat met een inreisverbod, waardoor verzoeker vanuit zijn land van herkomst de nodige voorbereidingen kan treffen met het oog op een eventueel huwelijk met zijn huidige partner en kan terugkeren indien hij in aanmerking zou komen voor gezinshereniging. Verzoeker toont dus niet aan dat hij ernstig in zijn belangen zou worden geschaad.

2.10. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij afkomstig is uit een gebied in Turkije dat op 6 februari 2023 getroffen werd door een aardbeving. Volgens verzoeker is mede hierdoor de voeling met zijn land van herkomst verloren gegaan. Verzoeker toont met zijn algemene bewering niet aan dat hijzelf of zijn familie het slachtoffer werden van deze aardbeving waardoor deze een obstakel zou vormen voor zijn eventuele terugkeer naar Turkije.

2.11. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat de beslissing disproportioneel of kennelijk onredelijk zou zijn. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het evenredigheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN